

קונטרס
שיחות
קודש

שנת ה'תשפ"ג

ספה"ק מאור עינים פרשת בראשית ד"ה במסכת חולין

פרשת וידא תשכ"ג
♦ גליון קיט ♦

החזרת נרות

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

©

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

...

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשוננו הכהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

תוכן ענינים

שיעור א':

ג

לא לסלק את היצר הרע אלא להמתיק – ג + התורה מרכך את הנוף ועושה מקום להקב"ה – ג + על ידי שלומדים תורה מחבקים את המלך – ג + צריכים להיות את הסכנה שהחומרי יתגבר על הצורה – ד + בין הזמנים לומדים או לא – ד + הקב"ה שורה בין תרי חללי דליבא – ד + עיקר תענוג הקב"ה כשהרע נכנע לטוב – ד + הקב"ה שורה בין בדי הארון – ה + אדם צריך להפוך את עצמו ממקבל לנותן – ה + היום אפשר יותר להתחבר להקב"ה מזמן בית המקדש – ה + בבית המקדש היו שואבים רוח הקודש – ה + על ידי התורה אדם מקבל כוח להלחיב נשמתו להקב"ה – ו + דעהו הוא מלשון דעת ומלשון חיבור להקב"ה – ו + עיקר המתקה היום הוא על ידי התורה – ו + בכל דבר בעולם יש בתוכו חיות מהתורה – ו + רק על ידי התורה אפשר להמתיק את הגבורות – ז + צריכים להגיע לעצת ד' היא תקום – ז + אדם שרוצה להבין שם מתחיל הדינים – ז + ממתיקים רק בשורש – ז + צריכים יראה ואחרי זה ארבה להגיע להקב"ה – ח + עבודת האדם הוא למצוא בכל דבר את הקב"ה – ח + רק על ידי התורה אפשר לאחד את הנוף ואת הנשמה – ח + על ידי התורה אני יכולים להתאחד עם הקב"ה – ט + העיקר לא להישאר בידע אלא לחזור לפתי יאמין – ט

שיעור ב':

י

עבודת האדם הוא לראות את הקב"ה גם ממקומות נמוכים – י + כשנותנים מסירות נפש מניעים מעל הטבע – י + יש שפלות לפני גדלות הבורא ויש שפלות אחרי גדלות הבורא – י + משה רבינו היה זה לעומת זה מבלעם הרשע – יא + מציאות האדם הוא הלוואי אותי עובי – יא + אדם שלא חי שהוא אותי עובי לא חי עם הקב"ה – יא + אדם הוא הקן להקב"ה – יא + אדם שחי עם השפל שלו נהיה בית המקדש מעט – יב + אדם שרוצה להתורה

יעשה הפעולה בשבילו – **יב** + צריכים להסתכל על המציל ולא על הגלים – **יב** + עיקר עבודת האדם הוא במחשבה – **יג** + הכל תלוי בלחץ ובחברים – **יג** + אדם שחי רק עם הצדיקים יותר גרוע מרשע – **יג** + השראת השכינה תלוי בשני רבבות יהודים – **יג** + יש אדם שהוא עוד ביצים ויש שהם כבר אפרוחים – **יד** + העיקר להתברר עם כל אחד – **יד** + יש בחינת עין ויש בחינת ארץ – **יד** + יש אנשים שלא יודעים מי הם ומה מחפשים כאן – **טו** + צריכים לאהוב כל אחד מישראל – **טו** + אדם שחי עם הקב"ה אז אף אחד לא יכול עליך – **טו** + המדד הוא מה הוא עושה בשעת לחץ, ומה עם חברים – **טו**

שיעור א'

להשראת השכינה, אז הקב"ה עושה איתערותא דלעילא ומגיע לשרות שכינתו ית' אצלו, אבל אדם שמחפש בתורה את הרגיעות שלו ואת השלווה שלו אבל הוא לא מחפש את השכינה, אז אולי זה יעזור לכמה דקות אבל מיד אחרי זה תחזור מיד לגן החיות ולסערות רגשות, ושיהיה השראת השכינה ולהמתיק את היצר הרע זה אך ורק על ידי התורה.

על ידי שלומדים תורה
מחבקים את המלך

ולמה באמת התורה ממתיק את היצר הרע ומחבר אותך להקב"ה, אלא הקב"ה ברא את העולם עם התורה, עם התורה נברא החומרי, אנכי ר"ת אנא נפשאי כתבית יהבית, ועל ידי שלומדים את התורה בזה אתה מחבק את המלך, רק השאלה בשביל מה אנחנו לומדים תורה, אם לומדים את התורה רק בשביל הידע אז לא התחברת לתורה וברור שלא התחבקת עם המלך אלא עם הידע של המלך, אבל אדם שלומד

לא לסלק את היצר
הרע אלא להמתיק

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במסכת חולין). אנחנו באמצע להסביר בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין כנגדו. אם פגע בכ מנוול זה משכוהו לבית המדרש, עבודה האדם לסדר את היצר הרע הוא על ידי התורה, אבל לא לסלק ולהרביץ את הרע ואת היצר הרע, אלא להמתיק את היצר הרע את הרע ואת השמאל, שלא יהיה מציאות של כוחי ועוצם ידי, שלא יפריע לגוף להתקדם להתחבר לנשמה. אבל בלי התורה לא מתחיל שום תהליך, הוא יכול אולי לסגור עינים לכמה דקות אבל מיד הגוף שולטת עליך, אבל שיהיה מצב שהגוף יתרכך וירצה להיות השראת השכינה, זה רק על ידי התורה.

התורה מרכך את הגוף
ועושה מקום להקב"ה

כי התורה עושה שתי דברים, דבר ראשון זה מרכך את הגוף, וברגע שאדם מרכך את הגוף ועושה מקום

אפילו שכבר לא לומד תורה כרגע אבל צריכים להתנהג על פי התורה, בכל דרכיך דעהו שזה גם בחינה של תורה, וברגע שאדם חי ככה אז התורה שומרת עליו, וגם מגנא ומצלא עליו, התורה מגן עליו ומציל אותו מכל מצב.

הקב"ה שורה בין תרי חללי דליבא

המאור עינים אומר שהקב"ה צמצם שכינתו ית' בין שני בדי ארון, וגם בתוך תרי חללי דלבא. כתבם על לוח לבך. וענין זה, של השראת השכינה בתרי חללי דליבא, **הם סוד שני שדיך, שהם בחינת שני בדי הארון**, שכמו שבמקדש היה עיקר השראת השכינה בין שני בדי הארון, כך גם באדם עיקר השראת השכינה הוא כאשר גם הרע נהפך לטוב. וזהו, גם **בחינת שני לוחות, כמו שאמר הכתוב כתבם על לוח לבך**. הרי שהלב הוא בחינת לוח, ושני לוחות הוא תרי חללי דליבא, יש לב ימין ויש לב שמאל והקב"ה משרה שכינתו ית' דווקא באמצע ביניהם, ויש בימין בדיוק כמו שיש בשמאל.

עיקר תענוג הקב"ה כשהרע נכנע לטוב

נמצא, שהטוב לבדו עדיין אינו כדאי לגרום להשראת השכינה באדם ובמקדש, כי אז אדם מגיע לכוחי ועוצם ידי, ולהגיע לזה הוא אך ורק על ידי

תורה כדי להגיע להקב"ה בזה הוא מתחבר להקב"ה ומתחבק אתו ית' ולא רק עם הידע שלו.

צריכים לחיות את הסכנה שהחומרי יתגבר על הצורה

ואיך מגיעים לזה, אלא אדם צריך לחיות את הסכנה שהחומרי מעלה לו סערות רגשות כל הזמן, וברור לו שהחומרי יתגבר על הצורה, וברגע שאדם חי עם הסכנה שלו אז ייקח את התורה לא בשביל הידע אלא בשביל להגיע להקב"ה, וככל שאדם חי את הסכנה שלו יותר אז הוא יחפש זאת בתורה יותר, אבל אם הוא לא יחפש זאת בתורה יכול להיות שזה טוב לכמה דקות אבל ברגע שהוא הולך גם התורה שלמד בשביל הידע גם הולך ממך, ואז אתה מיד בתוך החומריות בחזרה.

בין הזמנים לומדים או לא

אדם שלמד את התורה בשביל הידע אז בתחילת זמן לומד כי הוא יודע שיש לו מבחן בסוף הזמן, וברגע שעובר את המבחן מיד הוא יסגור את הגמרא, אבל אדם שלומד את התורה מתוך הסכנה שלו אז הוא לא יסגור את הגמרא אף פעם, נח היה בתיבה אבל הוא התחבר אז עם הקב"ה שנמצא בתוכו ואז וגם את נח באהבה זכרתי לך, כלומר היום אפילו שכבר אין תיבה אבל הוא עדיין שם במוה, אותו דבר אדם

לנותן, וזה על ידי הבית המקדש, ושם קיבלו את הכוח לראות את הפנימיות בכל דבר, וברגע שאדם חי בכזה צורה שהקב"ה נמצא בכל מקום אז הופך את עצמו ממקבל לנותן, מה אני בורא אף אתה תהא בורא, וברגע ששכחו את המטרה של הבית המקדש אז הקב"ה לקח את זה.

היום אפשר יותר להתחבר להקב"ה מזמן בית המקדש

אבל היום שאין לנו בית המקדש אדם יכול על ידי לימוד התורה להתחבר להקב"ה, והגעגועים שיש לנו היום להקב"ה מתוך החושך והכאב וההסתר הוא הרבה יותר מגילוי הבורא שהיה לנו בעת שהיה בית המקדש קיים. שכל עיקר כוונת הבורא בציווי הקמת המשכן, הוא **להשרות שכירתו במקדש הפרטי שהוא האדם**.

כבית המקדש היו שואבים רוח הקודש

אך, שהמקדש ראשון ושני הבנוי היה בכללות, היינו, שכל המקדש הראשון והשני היה אמצעי לזה, שע"ז יגיע כל אחד מישראל להשראת השכינה בתוכם. והיינו, **שע"י מצות ראייה ברגלים, כמו שאמר הכתוב יראה כל זכורך וגו', היו שואבין משם רוח הקודש**. בעליית ג' רגלים היו שואבים רוח הקודש. ולמה נקרא שמו בית שואבה, שמשם שואבים

געגועים שיש לאדם, ואפילו שאומר שהקב"ה עוזר לו זה מן השפה ולחוץ וזה לא באמת. ורק כשאדם חי עם הסכנה מהרע שיש לו אז יכול לקחת געגועים שיש לו ולהגיע להקב"ה, ואז אדם ממתיק את הרע וגם הרע נהיה חלק וכיסא לטוב. וזה נקרא שווה בשווה. ורק כשהרע נמתק גם הוא תחת הטוב, אזי בצירוף שניהם יחד נגרם השראת השכינה, שזהו עיקר תענוג הבורא, כשהרע נכנע תחת טוב ומסייע לו. ואז יש השראת השכינה שווה בשווה.

הקב"ה שורה בין בדי הארון

הרי שהלב הוא בחינת לוח, ושני לוחות הוא תרי חללי דליבא. ודווקא היה השראת השכינה בין שני בדי הארון, ששם שתי הלוחות, שהוא התורה, כי גם באדם עיקר ההמתקה של הרע להפוך למסייע לטוב, הוא על ידי התורה, ואז יש השראת השכינה.

אדם צריך להפוך את עצמו ממקבל לנותן

באמת, השראת השכינה באדם, היא **עיקר כוונת הבורא בציווי המשכן והמקדש**. כל מה שהקב"ה עשה היה כדי שיהיה השראת השכינה באדם, כתוב שלוש פעמים בשנה יראה את כל זכורך, אמרנו **מהבעש"ט הק'** כל מקנך תזכר, אדם צריך להפוך את עצמו ממקבל

כלומר אין מציאות רק רע בעולם ואין מציאות רק טוב בעולם, בכל רע יש לנו טוב בתוכו ובכל טוב יש לנו רע בתוכו. עיקר עבודת האדם הוא בכל דרכיך דעהו, דעהו הוא על ידי דעת התורה, ואז דעהו שזה מלשון חיבור שאז אדם מחובר להקב"ה.

עיקר המתקה היום הוא על ידי התורה

היוצא לנו שהדרך להגיע להמתקת הרע הוא על ידי התורה, בזמן בית המקדש היה עיקר ההמתקה על ידי בית המקדש, והיום שאין לנו בית המקדש יש לנו את התורה, ועל ידי שאדם נכנס לבית המקדש מעט שזה בית המדרש ולומד שם תורה ג"כ מגיע לאותו המתקה שהיה אז. בית המדרש נקרא שהוא לא רק נכנס אלא נכנס לפנימיות של התורה, ולכן עיקר השראת השכינה הוא בין שני בדי הארון, כי הארון הוא התורה, **שכל** זה כל כוח המתקת הרע בטוב, הוא באמצעות התורה.

בכל דבר בעולם יש בתוכו חיות מהתורה

לכאורה מה יש לנו בתורה יותר מכל דבר אחר. אלא איסתכל קוב"ה באורייתא וברא עלמא, כלומר בכל דבר ומקום בעולם יש שם חיות מהתורה, התורה זה הקב"ה בעצמו,

רוח הקודש. וממשיכים משם השראת השכינה, כל אחד בתוכו ממש, להיות בחינת משכן ומקדש פרטי.

על ידי התורה אדם מקבל כוח להלהיב נשמתו להקב"ה

שהוא עיקר כוונת הציווי להשכין שכינתו יתברך בין שני בדי ארון, כיון שהם סוד שני בתי דלבא של האדם. והקב"ה רוצה שיהיה מציאות להשרות שכינתו יתברך גם אצלינו. ואיך עבודה הזאת קורה היום כשאין לנו בית המקדש. אלא להיות השמאל גם כן מרכבה לבורא ב"ה, להיותו נכלל בימין, כלומר להיות נמתק בימין, אלא רק זה אלא על ידי התורה אדם מקבל את הכוח להלהיב נשמתו להקב"ה. כלומר יש כאן שתי חלקים דבר ראשון שהשמאל מוכן להיות חלק מהימין, ודבר שני להיות השראתו יתברך על שני בתיים בשווה כאמור למעלה.

דעהו הוא מלשון דעת ומלשון חיבור להקב"ה

כלומר שיהא השמאל נכנע לימין, והרע יהפך לסייע לטוב. וזהו המכוון בדברי חז"ל שהשי"ת השרה שכינתו בין שני בדי ארון, שמשמע שהוא בשווה בין שני בדי הארון, שזה לא יהיה קרוב יותר לימין ולא לשמאל רק בדיוק באמצע. שכיוון שנהפך גם הרע לסייע לטוב, שורה השכינה ברע כמו בטוב.

אדם שרוצה להבין שם מתחיל הדינים

**כי, נודע, שאין הדינים נמתקים אלא
בשרשן.** דינים זה צמצום, עצם
ההבנה מגביל את התורה, וברגע שאדם
לומד תורה לא בשביל הבנה שלו,
אלא כדי שהתורה יעזור לך לבטל את
השמאל ולהיות נכנע בימין, ועל ידי
התורה שיהיה השראת השכינה, ואז
במקום לקחת את הידע ולהיכנס לעוד
יותר הבנה, כידוע שהה"ק האמרי יוסף
זי"ע לא היה גומר ללמוד רק עם נשאר
לו קשיא על הנלמד. למה, כי תכלית
הידיעה הוא לדעת שאינו יודע, שורש
הדינים הוא בבינה, וברגע שאדם מתחיל
להבין מיד הוא מתחיל להתגאות, אבל
הדינים הוא בעל כרחך אתה חי ומשם
חייבים להגיע לשפל.

ממתקים רק בשורש

כלומר, כשמביאים אותם לשרשם
- שמשם יצאו - שם הם
נמתקים. וכיון ששורש הדינים הוא
בבינה, והתורה היא הבינה, נמצא,
שהתורה הוא שורש הדינים, ולכן רק
על ידי התורה אפשר להמתיק הדינים,
כי אין הדינים נמתקים אלא בשרשם.
כגון בישיבה יש לנו את הראש הישיבה
את המשגיח ומשגיח קטן, אדם
לפעמים סובל מהמשגיח קטן, אבל אם
אתה עסוק רק אתה העסק לא יסתדר,
אלא צריכים לחזור לשורש ואז העסק

וברגע שאדם מתחבר להקב"ה על ידי
התורה, שאנכי ר"ת אנא נפשאי כתבית
יהבית, ואז על ידי התורה אדם ממתיק
את הרע ואז נהיה חלק מהתורה ונהיה
מחובר להקב"ה, כי ישראל ואורייתא
וקוב"ה חד הוא.

רק על ידי התורה אפשר להמתיק את הגבורות

שהנה, התורה נקרא בינה, ששם
השורש של הגבורות, כמ"ש
אני בינה ולי גבורה. והיינו שצריך
להתורה, שהיא הבינה, בכדי להמתיק
את כל הגבורות שמצד השמאל, ורק
על ידי התורה אפשר להמתיק גבורות.
ונמתקו להיות טוב. כלומר הרע נשאר
אלא נכנע מתחת לטוב ועוזר לך
להשראת השכינה. שלכך נקרא התורה
תבלין, שמתבל ליצר הרע הבא משמאל,
ובהביאו לבינה שהיא התורה, נמתק. א"כ
דבר ראשון זה ממתיק, ודבר שני זה
נותן לך כוח שהקב"ה ישכון בתוכו.

צריכים להגיע לעצת ד' היא תקום

דהיינו אלוקים עשה את האדם ישר
והמה בקשו חשבונות רבים.
רבות מחשבות בלב איש ואדם חייב
להחזיר כל דבר לתורה שועצת ד' היא
תקום. וברגע שאדם חי עם התורה שזה
הקב"ה אז ממילא הוא חוזר שעצת ד'
היא תקום.

המופיע באותיות התורה, שהוא שורש הכל, והבן. עבודת האדם הוא למצוא בכל דבר את הקב"ה וזוהו אנו מביאים כל דבר לשורש. כי התורה הוא שורש הדין ושורש כל העולם כולו, וברגע שמחזירים כל דבר שם נמתקים הדינים.

**רק על ידי התורה אפשר
לאחד את הגוף ואת הנשמה**

לסיכום, ענין המתקת הרע שיחיה עם הטוב הוא רק על ידי התורה, לכאורה הגוף והנפש הם שתי דברים נפרדים ואיך באמת יש לנו מציאות שיתאחדו ביחד, אלא יש לנו המתקה על ידי התורה, כי הקב"ה ברא את העולם עם התורה, וזה מכניע את אותם שהגוף יכול להתחיל לחיות עם הנפש, ולמה על ידי התורה, כי התורה הוא שורש הבינה והדינים, ואין הדינים נמתקים אלא בשרשם, וגם המהלך של המתקה הולך על ידי שהוא חי שכל דבר הוא מאת הקב"ה, כלומר מין במינו חוזר וניעור, מין באינו מינו בטל בשישים אבל מין במינו חוזר וניעור ואפילו באלף אינו בטל, א"כ ברגע שאתה מחבר את התורה שזה הקב"ה בעצמו עם החיות שיש בתוכך, ואז מין במינו לא רק שזה לא מתבטל אלא חוזר וניעור, ואז עוד מקבלים כוח להמתיק את החומרי שלך.

ייסע. אותו דבר אדם שמתחיל ללמוד תורה הוא חייב לדעת שהתורה מחבר אותו להקב"ה, ולפעמים במקום להגיע להקב"ה נכנסים לדינים, עיקר עבודה הוא לדעת איך להשתמש עם התורה בצורה נכונה.

**צריכים יראה ואחרי זה
אהבה להגיע להקב"ה**

איתא בישמח לב: כמו שהידים הם עיקר הנהגת הגוף, כך כל העולמות מתנהגים על פי היראה והאהבה, יראה הכוונה דבר ראשון אדם צריך לדעת את הסכנה שלו איפה הוא נמצא, **כי כמו שיש באדם הגשמי ימין ושמאל, ומטבע הימין לקרב והשמאל לרחק, כאמרם שמאל דוחה וימין מקרבת. כי מסתמא מה שהימין מקרבת היא מבחינת אהבה, ומה שהשמאל מרחקת היא מבחינת יראה, כך יש למעלה בחינות אלו ברוחניות כנודע מידת יראה ואהבה.** יראה הוא הפחד לא לגשם את הרוחני, ואחרי זה ממשיכים את אהבה, וזה הסדר להיכנס לתורה, ואין מצב להגיע לתורה בלי לחיות את הסכנה לפני זה.

**עבודת האדם הוא למצוא
בכל דבר את הקב"ה**

ואיך מביאים הדינים אל הבינה, כל זה, על ידי טוב דביקותו באור אין סוף

הוא לעולם המעשה והגשמי, עיקר הבריאה הוא שגם שם יומשך ויצומצם שכינתו יתברך.

**העיקר לא להישאר בידע
אלא לחזור לפתי יאמין**

וברגע שיהודי לומד ככה את התורה, שם הוא המתקת דינים בשרשם, וכן היה עם אברהם אבינו ויאמן בד' ויחשבה לו לצדקה, כמה שהשיג כמו שכתוב קיים אברהם אבינו את כל התורה כולה עד שלא ניתנה, עכ"ז אחרי שהשגתי את כל השגותי אני פתי ומאמין, כי העיקר הוא לא להשאיר את הידע שלי אלא לחבר אותי להקב"ה, ואז מגיעים לעוד יותר שפלות. משה רבינו היה בחינת מה ואנכי עפר ואפר, ודוד המלך היה ואנכי תולעת ולא איש.

**על ידי התורה אנו יכולים
להתאחד עם הקב"ה**

רק השאלה איך אתה לומד, אדם שלומד בשביל הידע אז לא מחבר את עצמו לתורה ממש, ורק על ידי שלומדים את התורה בשביל להגיע להקב"ה בזה מתחבקים עם המלך. **ולזה האמור למעלה**, שיהפוך הרע לטוב באמצעות התורה, **היתה כוונת הבריאה של כל העולמות**, עיקר תענוג של הקב"ה הוא התאוה הקב"ה שיהיה לו דירה בתחתונים. בעצם בני ישראל מתנגדים עם הקב"ה, אבל הכניס אותנו לתוך התורה שעל ידי זה אנו יכולים להתחבר להקב"ה, וברגע שיהודי לומד את התורה כדי שיכניע את הרע ושיהיה כיסא לטוב, **כמ"ש סוף מעשה במחשבה תחילה**, בשביל בני ישראל,

שיעור ב'

שאדם נותן שם מסירות נפש בזה הוא עושה מקום אצלו שיהיה השראת השכינה, וכדי שיהיה לנו מציאות על ידי התורה לרכך את הגוף ולמנף את הנשמה שיאיר לנו, צריכים אנו להגדיר מה אנחנו רוצים מהתורה.

יש שפלות לפני גדלות הבורא
ויש שפלות אחרי גדלות הבורא

אדם צריך לגשת לתורה עם שפלות, יש שפלות שאתה באמת שפל, מה אנו מה חיינו מה חסדנו ומה ירושתינו, ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הבל. ויש דרגה עוד יותר גבוה ברגע שאדם נכנס עוד יותר לחיות עם הקב"ה אז הוא מגיע לראות עוד יותר עד כמה שהוא אין לו כלום, מתוך הגדלות הבורא הוא מגיע לעוד יותר שפלות עצמו, אבל משה רבינו שהיה פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות היות שהגיע לכזה גדלות הבורא וממילא הגיע מזה לכזה שפלות עצמו שאין עוד אחד בעולם שהגיע לזה, וממילא והאיש משה ענו

עבודת האדם הוא לראות את
הקב"ה גם ממקומות נמוכים

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במסכת חולין). אנחנו באמצע להסביר שמטרת בריאת העולם הוא, כי התאוה הקב"ה שהיה לו דירה בתחתונים, הקב"ה רוצה שגם מהמקומות הכי נמוכים שתכיר משם את הקב"ה גם שם ידך תנחני, אבל מצד שני אנחנו נמצאים בכזה מקום גשמי וחומרי שאין לנו מציאות להגיע לראות את הקב"ה, ועל זה יש לנו את התורה שעל ידו אנחנו יכולים אפילו בגשמי להגיע להקב"ה, מצד אחד התורה מרכך את הגוף ומצד שני זה נותן לנשמה כוח להאיר לנו ולהגיע להקב"ה.

כשנותנים מסירות נפש
מגיעים מעל הטבע

כלומר אדם הוא מוגבל והקב"ה הוא בלתי גבול ואיך יש לנו מציאות להגיע אליו ית', אלא ברגע שאני הופך את המוגבל לאינו מוגבל, וככל שאני הופך את הטבע למעל הטבע, וברגע

אדם שלא חי שהוא אותי עזבי לא חי עם הקב"ה

אבל אדם שלא חי ככה ולא חי שהוא מציאות של הלואי אותי עזבי, וחי רק עם הידע ולהתעלות להקב"ה בלי לחיות עם הסכנה שלו, אז זה אומר שלא ביקשתי כלל השראת השכינה, א"כ דבר ראשון כשנכנסים לתורה לדעת מה אנו מה חיינו מה חסדנו ומה ירושתינו, ולא רק שאני לא יכול אלא אני גם יגיד על איסור היתר ועל היתר איסור, ואני חייב את התורה שישמור עלי ושאני יקבל כוח ללמוד ולהתפלל ולפסוק הלכה למעשה על פי התורה, ואז הקב"ה יכול על ידי התורה לרכך לי את החומרי ולהאיר לי את הנשמה, ואז אדם מגיע לתכלית שלו בעולם.

אדם הוא הקן להקב"ה

וצריך כל אדם העוסק בתורתו יתברך, הרמח"ל אומר: להתענג על ד'. להיות כל עיקר מגמתו על ידי העסק ועבודה, לדבק בו יתברך, כל דבר שאדם עושה צריך להיות בשביל להגיע לדביקות בהקב"ה, הכי קרוב להקב"ה עם הכי פחות לבושים זה התורה, וברגע שאדם לא מגשם את התורה רק להאיר בו אז מצליח לרכך את החומרי ולהגיע לרוחני. **ולהיות בחינת קן**, כמו הקן הוא המקום שבו הציפורים נמצאים בו, אותו דבר אדם הוא הקן להקב"ה, שהוא מקדש האמור

מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה, משא"כ מישהו אחר שלא הגיע לכזה דרגה בגדלות הבורא ממילא לא הגיע לכזה מציאות של שפלות עצמו.

משה רבינו היה זה לעומת זה מבלעם הרשע

אבל כל אחד במקום שלו צריך להיות כמו משה רבינו, כלומר משה רבינו הגיע לשפלות שלו כי הוא היה זה לעומת זה מבלעם הרשע, וככל שהגיע לשפלות יותר הגיע לגדלות הבורא הרבה יותר, וברגע שמשה רבינו הגיע לגדלות הבורא יותר מזה ירד לשפלות עצמו עוד יותר, וזה עבודת האדם בעולם.

מציאות האדם הוא הלואי אותי עזבי

כתוב במדרש הלואי אותי עזבי ותורתי שמרו. מתוך שהיה מתעסקים בתורה המאור שבה מחזירו למוטב. אבל מתוך שלא לשמה בא לשמה. **ר' אשר** מסביר שיהודי צריך לגשת לתורה ולדעת שהמציאות שלו הוא הלואי אותי עזבי, אדם צריך לחיות את המציאות שלו שהוא רוצה למצוא דרך להתחמק מהקב"ה ח"ו, וברגע שאדם חי ככה אז מגיע להכרה שרק התורה הוא זה שיכול לשמור עליו, וברגע שאדם ניגש לתורה בכזה צורה אז יכול להיות לו השראת השכינה.

יקרה. ומה שאמר כי יקרא, הוא לשון קריאה בתורה, כלומר, כי יקרא, כשיקרא בתורת ד', מן המיצר קראתי י-ה, אדם צריך לדעת שהקב"ה קורא לו מתוך חיבה, ולכן כשיקרא בתורת ד', תראה קן צפור לפניך, שיש לך כרגע הזדמנות שיהא עיקר עסקך לבוא למדריגת שתהא קן לצפור, שהוא השראת שכינתו יתברך בתוכך כאמור, אדם צריך לדעת שהוא ביכולת להביא השראת השכינה לעצמו. חסידים היו אומרים לפני כל דבר לשם יחוד, ברגע שאדם רוצה שהתורה יעשה לו את הפעולה אז מיד התורה יעשה לו את זה.

צריכים להסתכל על המציל ולא על הגלים

ר' אשר אומר אדם שטובע בים, ברגע שהוא לא מסתכל על הגלים אלא על המציל אז לא משנה מי הוא המציל ואם הוא יכול כלל להציל אותו הוא יציל אותו בסוף אפילו שמתיימש, אבל ברגע שאדם מסתכל על הגלים אפילו שיהיה משהו שיכול להציל אותו הוא מיד מתיימש ויטבע בים. אותו דבר אדם צריך לדעת שלשם יחוד קוב"ה ושכינתיה, אדם צריך לדעת ברגע שהוא אחד עם קוב"ה ושכינתיה זה מציל מכל פגע רע, כי ברגע שאני עושה מקום להשראת השכינה, ואני חי עם השפל שלי זה ייתן לי את הכוח להגיע להקב"ה.

למעלה בפרטי - להשראת שכינתו יתברך שנקרא בחינת ציפור, יש את הבית המקדש הכללי, ואדם הוא בית המקדש הפרטי להשראת השכינה.

אדם שחי עם השפל שלו נהיה בית המקדש מעט

כמו שאמר הכתוב כצפור נודדת מן קינה כן איש נודד ממקומו, וכמו שדרשו בזהר הקדוש, לית צפור אלא שכינתא, שכרגע הוא בודד בעולם, ואין איש אלא קודשא ב"ה. שלאחר החורבן, שכינתא נודדת מן קינה, השכינה לא נמצאת במקום שלו שזה הבית המקדש. ואין לו להקב"ה אלא ארבע אמות של הלכה. וברגע שאדם נמצא כל הזמן בד' אמות עם הקב"ה, ואתה יודע את השפל שלך עד כמה אתה צריך את הקב"ה כי אם לא אז אין לאדם כלום בעולם, וברגע שאדם מכין את עצמו בעת לימוד התורה עם השפל שלו אז אדם נהיה שהוא בחינת מקדש מעט, במי זוכה לזה, שזכה למידת ענוה. וככל שאדם יותר שפל בזה עשה אצלו יותר מקום שהקב"ה ישרה שם, ואז מגיע יותר להיות קן צפור.

אדם שרוצה התורה יעשה הפעולה בשבילו

וז"ש הכתוב הנ"ל שבפתיחת המאמר כי יקרא, באל"ף, דלכאורה אם הוא לשון מציאה ומקרה, היה לו לומר כי

בשם כל ישראל. כיון שהשראת השכינה הוא רק ע"י ב' אלפים וב' רבבות, והלא כשהוא עושה המצווה אין הוא בתוך מספר גדול כ"כ. אלא העצה, שצריך לכלול את עצמו בעסקו בתורה ותפילה, או עשיית שום מצוה, בכלל כל ישראל. ואיך אפשר לדעת האם אני בדרך או לא, אלא תלוי בלחץ שלי מול מציאות, והאם יש לי חברים או לא, אם אני לא מסוגל להתחבר למישהו אז הורדתי את השראת השכינה ממני, ואם אני נמצא בלחץ אז לא ברעש ד' אתה לא מחובר להקב"ה כלל.

אדם שחי רק עם הצדיקים יותר גרוע מרשע

אצל חסידים היו מקבלים לפני התפילה מצות ואהבת לרעך כמוך. וברגע שיש לי אהבת חברים אז אני יכול לקבל מה שהתורה יכול לתת לי. ואני עושה זאת לא בשביל השני אלא בשבילי, בשביל הקשר שלי עם הקב"ה. ומי שחי רק עם הצדיקים הוא יותר גרוע מרשע, כי הוא שונא בזה כל אלו שהם לא צדיקים, עבודת האדם הוא לראות את הנקודה הטובה שיש אצל כל אחד ואחד.

השראת השכינה תלוי בשני רבבות יהודים

ולאן דווקא בכללות הצדיקים שהם נקראים עץ, כמו שאמר הכתוב

עיקר עבודת האדם הוא במחשבה

שיהא עיקר עסקך לבוא למדרגת שתהא קן לצפור, שהוא השראת שכינתו יתברך בתוכך כאמור, כל זה יהא במחשבתך וכוונתך. עיקר עבודת האדם נכון שזה תכלית במעשה, אבל עיקר העבודה הוא במחשבה, שנים שצלו פסחיהם, אחד אכל לשם תיאבון ואז פושעים יכשלו בו, ואחד אכל לשם מצוה ואז צדיקים ילכו בו. כל ההבדל הוא האם הוא קן צפור לפניך. וזהו קן צפור לפניך, שתשים נגד פניך כוונה זו, בדרך, שהיא התורה שנקרא דרך. מה שאנחנו מדברים זה בדרך, וכמובן שיש דרך התורה, וברגע שאדם לוקח זאת לדרך התורה אז בכל דרכיך דעהו, בכל דבר תכניס את התורה שהוא הדרך שהוא מחיה כל הבריות, ומשם אדם יכול להגיע להיות קן צפור להיות מחובר להקב"ה. בכל דבר עבודת האדם הוא להיות קן צפור ולראות שם את הקב"ה המחיה כל דבר.

הכל תלוי בלחץ ובחברים

ויש עוד סיבה למה אנו אומרים לשם יחוד. ונודע שאין השכינה שורה על פחות משני אלפים ושני רבבות מישראל, וברגע שיש לנו שני אלפים ושני רבבות אז יש השראת השכינה. שלכוונה זו נתייסד הנוסח קודם עשיית שום מצוה או עסק התורה, לומר לשם יחוד קוב"ה וכו',

העיקר להתחבר עם כל אחד

פירוש, אפרוחים נקרא אותן שיש להם גדפין שזה אהבת ד' ויראת ד', **לפרוח ולהגביה את עצמן לשרשן העליון**, כלומר, לדבק עצמם בחיות האלוקי שבתורה. **על ידי דעת שיש להן ותיקון המידות**, שמידות אהבה ויראה נקרא גדפין כנודע. אדם שנמצא רק ביראה יש לו סכנה ליפול, ולכן חייב להיות גם אהבת ד', **וביציים נקראים אותן שלא יצאו לאויר העולם**, יש כאלו שלא התחילו כלל את עבודת ד', הרה"ק **מרוזין זי"ע** אמר אני מוחל לך עולם הזה ועולם הבא העיקר שלא נסתובב כאן בעולם כמו בהמות. **ושלא נפתחו עיניהם לראות אורו של הבורא יתברך**. לומר, שצריך לכלול עצמו עם כל אלו, עם אלו שהם בחינת עץ ואלו שהם בחינת ארץ, עם אותם שהם בחינת אפרוחים ואותם שהם בחינת ביצים. העיקר להתחבר לכל אחד, ואין מציאות שיש מישהו שאי אפשר להתחבר אליו.

יש בחינת עץ ויש בחינת ארץ

ולמה כפל אפרוחים או ביצים, לאחר שכבר אמר בכל עץ או על הארץ. **כי מחשב הפסוק כמה מדריגות זו למטה מזו, שהוא בחינת עץ צדיקים, וארץ אלו השקועים בארציות שאוכל ושותה למלאות כריסו ואין משכיל על פנימיות הדבר, ולכאורה הכוונה, שמ"מ יש להם**

היש בה עץ וגו', ומפרש רש"י אדם כשר. **אלא צריך שיכלול את עצמו בשם כל ישראל, אפילו עם אותן שהם בארציות ומדריגה תחתונה**. כתוב בתורה או על הארץ, כלומר צריכים להיות מחוברים גם עם הצדיקים גם עם אותם שהם במדריגה התחתונה, דהשראת השכינה תלוי במספר הנ"ל, מצד מעלת כלל, ולא מצד המעלות האישיות שלהם היכן הם אוחזים בעבודת ד', וגם אותם ששקועים בארציות בכלל. וכמו שכתוב **ברמב"ם** שהבית המקדש לא יבנה עד שאחרון שבהם לא יעשה תשובה.

יש אדם שהוא עוד ביצים ויש שהם כבר אפרוחים

על ידי השראת השכינה אדם מקבל כוח לרכך את הגשמי ולמנף את הרוחני, וזהו בכל עץ או על הארץ. שלזכות לבחינת קן צפור, צריך לכלול את עצמו בכל עץ, שהם הצדיקים, ועל הארץ, פירוש, עם הארץ, אותן שהם בארציות כאמור, אפרוחים או ביצים. ביצים נקרא שיש לו הזדמנות להיות אפרוחים אבל הם עוד לא שם, לעומת זאת אפרוח הוא כבר התחיל משהו בעבודת השם ית', יהודי צריך לדעת ועמך כולם צדיקים כל אחד יש לו את הכוח להגיע לזה, וזה הולך החיות רצוא ושוב כמים פנים אל פנים כן לב האדם אל האדם. כמה שאדם חי עם הקב"ה ככה כוח אדם מקבל.

שאתה מחובר להם כלומר אתה נותן בהם אימון אז אתה עוזר להם שגם הם יתחברו בחזרה להקב"ה. מעלה גם אותן ומשעבדן להתורה, ואז והאם רובצת על האפרוחים והביצים, שגם עליהם יופיע אור שכינתו המכונה בשם אם.

אדם שחי עם הקב"ה אז
אף אחד לא יכול עליך

ובפרשת ויצא איתא: **כי נודע, מה שתקנו לומר לשם יחוד קודשא ב"ה ושכינתיה בשם כל ישראל, הוא, כשמכליל את עצמו עם כל ישראל, ונעשה אחדות, ואז השי"ת הוא שורה באחדות, ואז לא יגורך רע כתיב, שהוא היצר הרע הנקרא רע, שאינו יכול להיות שם.** וזה עצמו מגרש את הרע ואז אף אחד לא יכול לשלוט עליך כלל.

המדד הוא מה הוא עושה
בשעת לחץ, ומה עם חברים

ובפרשת בשלח איתא: **והכל יעשה באחדות עם כל ישראל, וכמו שאמרנו לעיל שהמדד הוא מה הוא עושה בשעת לחץ, והאם הוא באחדות עם כולם, ועם כל הצדיקים, שיקשר מחשבתו ויכלול עצמו עמהם. וכמו שאומרים ושים חלקנו עמהם. לכן אומרים קודם כל מצוה, לשם יחוד קודשא ב"ה ושכינתיה בשם כל ישראל. ולפעמים, נתעורר באדם חשק לעבוד**

גדפין שלימים להתעלות. **ואפרוחים** אלו הנמוכים יותר מבחינת ארץ, דאית להון גדפין אבל לית גדפין דלהון שלימים, והם העם אשר נכנסו בגדר אהבה ויראה, אלא שאינם שלימים, ולא פרחין בהו לעילא.

יש אנשים שלא יודעים מי
הם ומה מחפשים כאן

או ביצים אלו שלא נפתחו עיניהם כלל לראות אור השי"ת, הם לא יודעים מי הם ומה מחפשים כאן בעולם. שאפילו אהבה ויראה לא יצאה מכוח אל הפועל, אלא כמוס הדבר בכוח, כמו האפרוח בתוך הביצה. **שצריך אותו שרוצה להיות בבחינת קן,** אם אתה רוצה שהקב"ה ישרה אצלך אתה צריך דבר ראשון להיות מחובר עם כולם, צריכים להתפלל עליהם ולבקש רחמים אפילו על הרשעים. כי המתפלל בעד חברו הוא נענה תחילה. וברגע שאני מחבר את עצמי עם חברים זה עוזר לי שאני בעצמי יתחבר להקב"ה.

צריכים לאהוב כל אחד מישראל

שצריך אותו שרוצה להיות בבחינת קן, לכלול את עצמו עם כולן ככל המדריגות, שהוא בשם כל ישראל כמבואר למעלה. ועל ידי זה שכולל את עצמו עם כל המדריגות, ואסור להשאיר אפילו אדם אחד בעולם שיש לך עליו תלונות כי ואהבת לרעך כמוך. וברגע

והבן. וגם אנשים פשוטים צריכים להיות מחוברים עם אחרים, וכך אחד עוזר לשני.

עבודה תמה, ולהתפלל, הוא מחמת הצדיק, שהוא מתפלל ומעלה דורו, ובלבד שלא ינתק עצמו מהם במחשבתו,

